

Publicerad 2007-12-12 17:22 av Krister O

Svart

Min själ ligger öde och tom
skammens gästar far i hus och rum
ensam, skral och fördömd
lämnad och glömd.

Sliter jag för liv och hem
eller tillhör jag rännenstens pack
varje vinter blir allt kärvare
Och varje skörd allt ynkeligare.

Glädjes jag av den tid jag fick
eller får den mig i gråt
jag hoppades i månader och år
tills mina tårar torkat ut

På något sätt är det så.
mitt skepp är en kista tät.
mitt öde kan ingen rå på.
och ingen kan hindra mitt förtret.

Seglandes i vals
hoppfull ut till havs
mot undsättningens rike
som jag nog dock aldrig kommer se

Stormen nalkas skyndsamt
ett sista försök vore tamt
men förlitan biter sig fast
att förskonas ifrån skammens gäst

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Krister O med Poeter.se id #1325 innehar upphovsrätten